

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou v právní věci

žalobce: **P.**, narozený dne X
bytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 11. 2024, č. j. OAM-979/ZA-ZA15-HA10-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 11. 2024, č. j. OAM-979/ZA-ZA15-HA10-2023, kterým bylo o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podané dne 18. 7. 2023 rozhodnuto tak, že se

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce shrnul, že žalovaný staví na třech argumentech – neprokázání, že žalobce nemohl využít vnitrostátních mechanismů ochrany, přesvědčení, že účelem žádosti je legalizace pobytu, a nevěrohodnosti azylového příběhu.
3. Namítal, že v části odůvodnění věnující se neudělení doplňkové ochrany žalovaný odmítl provést řádné posouzení azylového příběhu žalobce s tím, že je tu možnost se obrátit na orgány domovské země, a pouze v případě odmítnutí pomoci z jejich strany a případného neúspěšného opravného prostředku by se tímto vyjádřením zabýval. Žalobce má za to, že takový postup je v rozporu s judikaturou, podle níž nemusí být vyčerpání všech prostředků vždy nutné. Žalobce v průběhu řízení tvrdil, že se sice na policii obrátil, ale jeho strýc ji uplatil, aby byla při vyšetřování laxní. Poukázal tím na nefunkčnost vnitrostátních mechanismů pomoci, žalovaný tak byl povinen toto tvrzení konfrontovat s informacemi o zemi původu ohledně dostupnosti prostředků ochrany. Žalovaný sice uvedl, že při rozhodování vyšel z informace australské vlády, nicméně s touto zprávou v textu nijak nepracuje, neodkazuje na ni a údaje z ní zjevně nečerpá. I pokud v zemi původu existují prostředky ochrany, nemusejí být prakticky využitelné. Žalovaný byl povinen si tyto informace na základě tvrzení žalobce opatřit, což neučinil, a rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné pro nedostatek odůvodnění. Břemeno důkazní totiž nese hlavně žalovaný. Ten navíc neprovedl posouzení, zda jsou naplněny důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, přičemž žalobce má za to, že mu tento důvod svědčí s ohledem na hrozby ze strany bratrance a absenci vnitrostátní ochrany. Neposoudil hrozbu ze strany soukromých subjektů (bratrance žalobce) s tím, že se žalobce nedovolal vyšších instancí ochrany, takový postup je však v rozporu s judikaturou.
4. Žalovaný účelovou snahu o legalizaci pobytu dovedl z toho, že žalobce na území ČR přicestoval nelegálně. Je otázkou, zda se žalovaný spíše než úvahám o účelovosti neměl věnovat podrobnějšímu posouzení azylového příběhu žalobce. Odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), podle níž samotná „snaha o legalizaci pobytu“ ještě nevylučuje, že žadatel opouští zemi původu z azylově relevantních důvodů.
5. Ohledně nevěrohodnosti žalovaný v napadeném rozhodnutí poukázal na údajné rozpory ve výpovědi ohledně bratrancova zadržení a nahlášení vraždy. K tomu žalobce uvedl, že bratranec byl policií zadržen a následně propuštěn na kauci, dle jeho názoru kvůli konexím. K rozporům zřejmě došlo směřováním pojmů „zadržení“ a „uvěznění“, bratranec byl sice původně zadržen a vzat do vazby, nicméně byl následně propuštěn a k jeho uvěznění nedošlo. K nahlášení vraždy žalobce uvedl, že to neučinil on sám, ale jeho rodina (při pohovoru uvedl, že vraždu „nahlásili“ na policii, čímž myslel svou rodinu). Žalobce měl za to, že rozpory v jeho výpovědi nejsou natolik zásadní, aby odůvodnily závěr o jeho nevěrohodnosti, naopak je třeba postupovat v tomto ohledu zdrženlivě. Do kvality informací vzešlých z pohovoru může vstupovat řada faktorů, což se stalo i v případě žalobce. Měl za to, že naplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu.
6. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k novému projednání a rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný popřel oprávněnost žaloby a nesouhlasil s ní, neboť neprokazuje porušení zákona o azylu. Odkázal při tom na obsah správního spisu s tím, že nepovažuje napadené rozhodnutí za vadné, nesprávné či nezákonné. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti je legalizace pobytu na území ČR, do X se odmítá vrátit kvůli možným problémům ze strany strýce a bratrance. Při posuzování důvodů žádosti musí žalovaný vycházet ze zásady individuálního posouzení a je v první řadě omezen samotnými sděleními žadatele o azyl, kdy až následně může tyto hodnotit na podkladu informací o zemi původu. Výhrůžky ani tvrzená hrozba nijak nesouvisí s důvody pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Uvedl, že jde o institut výjimečný.
8. Při svém rozhodování nemohl pominout množství rozporů, nejasností a nelogičností, které žalobce údajně vedly k opuštění vlasti a podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR. Azylový příběh považuje žalovaný za nevěrohodný a účelový. Břemeno tvrzení nese žalobce, je na něm, aby věrohodně doložil, že je skutečně pronásledován. Byla shledána celková nevěrohodnost výpovědi žadatele. Pro účely legalizace pobytu je třeba využít institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Žalovaný měl za to, že si obstaral celou škálu zpráv o zemi původu, aby bylo možné posoudit situaci v této zemi a možnosti návratu žalobce. K námitce ohledně nedostatečně zhodnocených důvodů pro udělení doplňkové ochrany dodal, že žalobce neuvedl žádnou skutečnost, kterou by bylo možné považovat za vážnou újmu ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu. Uzavřel, že vzhledem k výše uvedenému se nedomnívá, že by porušil příslušné předpisy, přičemž v odůvodnění rozhodnutí se dostatečně vypořádal se všemi žalobcem sdělenými skutečnostmi.
9. Navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Doplnění žaloby

10. Žalobce dne 10. 6. 2025 doplnil žalobu a předložil nové důkazy, které neměl k dispozici v době podání žaloby. Tvrdil, že otec žalobce, pan X byl zavražděn bratrancem žalobce, panem X dne 4. 5. 2023, o tom svědčí úmrtní list a dvě oficiální výpovědi svědků – sousedů a vzdálených příbuzných, pana X a pana X. Výpis z katastru nemovitostí potvrzuje, že pole, která byla předmětem sporu, vlastnil otec žalobce. Dokumenty o trestním řízení vraha (žalobcova bratrance) žalobce nemá k dispozici, dokládá alespoň dokument z jiného trestního řízení bratrance na podporu svého tvrzení, že bratranec páchá trestné činy opakovaně a je pro žalobce nebezpečný. Přiložil kopie různých dokumentů psaných převážně neznámým písmem (nikoli latinkou).
11. Soud žalobce vyzval k předložení navržených důkazů spolu s jejich překladem do českého jazyka. Žalobce dne 2. 7. 2025 předložil soudu prosté překlady (nikoli úředně ověřené) těchto listin: úmrtní list otce, svědecké výpovědi pana X a pana X, první strana výpisu z katastru nemovitostí resp. soudního potvrzení rozdělení vlastnictví, kde je žalobce zmíněn pod bodem 10 jako účastník sporu o pozemky. Uvedl, že nedokládá překlad dokumentu o jiném trestném činu bratrance, protože se v něm jméno bratrance přece jen nevyskytuje, tento důkazní návrh tedy bere zpět.

V. Replika žalovaného

12. Žalovaný se k nově navrženým důkazům uvedl, že žalobce měl v řízení dostatek času, aby předložil i tyto důkazy, které jsou z roku 2023, nic mu nebránilo, aby tak učinil ve správním řízení, byly tak předloženy opožděně a soud by k nim neměl přihlížet, žalovaný Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

navíc nechápe, co mají dané důkazy prokázat. K listinám uvedl, že jde o svědectví sousedů k útoku na žalobcova otce, nic dalšího tyto důkazy nevypovídají. Žalovaný nijak nerozporoval, že se útok stal, žalobce však vypovídal nekonzistentně o událostech, které po útoku následovaly, výpovědi byly zmatečné a rozporné. Žalovaný tak shledal znaky nevěrohodnosti, což náležitě odůvodnil.

13. Žalobce měl v řízení možnost vyjádřit se k podkladům, kterou však nevyužil. Jeho pozdější opožděné vyjádření a důkazy tak nelze zohlednit. Ohledně merita věci odkázal na své vyjádření k žalobě.
14. Nadto upozornil, že doplněné důkazy jsou velmi špatnými kopiemi, které je velmi těžké rozlišit, lze tak mít i značné pochybnosti o jejich autenticitě a originalitě. Na výzvu soudu předložil informaci o zemi původu o možnosti obrany jedince proti protiprávnímu jednání ze strany soukromých osob. Setrval na návrhu na zamítnutí žaloby.

VI. Obsah správního spisu

15. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 18. 7. 2023 podal žalobce žádost o mezinárodní ochranu. Při sdělení údajů dne 27. 7. 2023 uvedl, že je státním příslušníkem X, politické přesvědčení nemá ani není členem žádné strany, je svobodný a bezdětný. Z domovské země vycestoval dne 20. 6. 2023 letecky do Dubaje, odkud pokračoval do Srbska, dne 10. 7. 2023 opustil své ubytování v Srbsku, asi pět dní chodil po lesích, 16. 7. 2023 nastoupil do kamionu a 18. 7. 2023 přicestoval na území ČR v jeho nákladním prostoru. Nemá pas ani jiný doklad, vzal mu je převaděč. Je zcela zdravý. Má čistý trestní rejstřík, problémy se zákonem ve vlasti ani zde nikdy neměl. O mezinárodní ochranu žádá, jelikož jeho bratranec zabil jeho otce kvůli sporu o majetek a jemu též vyhrožoval zabitím.
16. Při pohovoru konaném dne 27. 7. 2023 žalobce sdělil, že z rodiny žije v X ještě matka a mladší sestra, v ČR nebo EU žádné příbuzné nemá. Do tuzemska přicestoval, jelikož se chtěl dostat do bezpečné země a převaděč mu řekl, že je tu bezpečno, přes les je pět dní vedl právě převaděč, poté nastoupili do kamionu. Žalobcův otec měl dostat pět hektarů zemědělské půdy, jeho starší bratr (strýc žalobce) mu nicméně dal jen čtyři a hektar prodal. Otec chtěl po tomto příbuzném i zbylou půdu, ale byl odmítnut, když naléhal, tak jej syn bratra (bratranec žalobce) jej zabil. Půdu měl otec zdědit po prarodičích. Sporný pozemek se nachází v obci X. Vraždu nahlásili, ale policie byla velmi laxní a případ příliš nevyšetřovala, protože příslušníci dostali úplatky od jeho strýce. Ten se jmenuje X, bratranec je X, otec byl X, příjmením všichni X, nicméně tím si není v případě prvních dvou jistý. Policie bratrance zadržela a teď je ve vězení. Když tam (na policii) šli poprvé, policie byla laxní, když ale bratranec začal vyhrožovat i žalobci, zatkli ho. K vraždě došlo dne 5. 4. 2023 v polích u vesnice X. Žalobce se bojí, že jej bratranec zabije, až se dostane z vězení ven, neboť mu již vyhrožoval. Soud už probíhá, ale odsouzen zatím nebyl. Žalobce neměl jiné řešení než opustit zemi původu. Za převaděče zaplatil 1.100.000 X X, vízum nemá, protože všechno zařizoval tento muž. Bratranec vyhrožuje jen žalobci, a to kvůli půdě, žalobce je teď jediný muž v rodině. Kolik let hrozí v X za vraždu ani kdy bude soudní líčení, nevěděl. Přemístit se v rámci X není možné, cítil by se stále ohrožen. Do problémů se státními orgány nebo bezpečnostními složkami se ve vlasti nedostal. Stejně tak neměl potíže kvůli své rase, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnosti k sociální skupině nebo politickému přesvědčení. O život se nicméně obávat bude, až bude jeho bratranec propuštěn.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

17. Doplnující pohovor k žádosti proběhl dne 13. 6. 2024. Žalobce zopakoval, že o mezinárodní ochranu žádá kvůli sporu jeho otce a strýce o půdu, jeho bratranec otce zabil a vyhrožoval usmrcením i jemu. Hrozili mu oba uvedení příbuzní, ale hlavně bratranec. Jiný problém s nimi neměl. Výhrůžky začaly po smrti otce, ten byl zavražděn 5. 4. 2023. Hrozili mu opakovaně zabitím, bylo to 1x-3x, po smrti otce mu začal bratranec vyhrožovat telefonicky. Na policii se obrátil po vraždě svého otce, pak mu začali vyhrožovat, tak to znovu nahlásil. Poté se jej bratranec a strýc zeptali, co podává za oznámení a řekli mu, že to nemá dělat. Přesné datum neví, ale obrátil se na policii asi deset dní poté, co na ně podal trestní oznámení kvůli vraždě. Když nahlásil usmrcení otce, příslušníci policie protokol sepsali, kvůli výhrůžkám však bylo jednání pouze ústní a žádný protokol o tom sepsán nebyl. Zabití otce žalobce přítomen nebyl, tělo našli sousedé v polích při práci. Vraždu na policejní stanici nahlásila jeho rodina, žalobce sám tam nebyl. V předchozím pohovoru uvedl, že tam byl on sám, myslel tím však členy jeho rodiny, žalobce osobně tam nebyl. Policisté rodině řekli, že k zahájení trestního stíhání potřebují pitevní zprávu, nicméně pitva nebyla provedena. Dokument od policie (protokol) z nahlášení vraždy žalobce nemá, ale může se zeptat rodiny, trestní stíhání bratrance nebylo zahájeno. Žalovaný stanovil lhůtu 14 dnů k doložení protokolu. Ke svědecké výpovědi předvolán byl, protokol s ním však nikdo nesepsal. Policie po oznámení nezahájila s bratrancem ohledně vraždy žádné řízení a nic nedělala, neboť strýc má kontakty na politiky, na rozdíl od žalobcovy rodiny. Na otázku, aby vysvětlil rozpor, když minule tvrdil, že byl bratranec uvězněn a probíhá s ním soudní řízení, uvedl, že říkal, že neví, zda byl zadržen nebo ne, poté popřel, že by něco takového vůbec uvedl (tj. že byl uvězněn a probíhá soud). Neví, co nyní strýc ani bratranec dělají a kde se nacházejí, druhý jmenovaný je členem zločineckého gangu. Žalobce nemá nikoho, kdo by mu s tím pomohl, jen sestru a matku, matka je stará a bojí se. V případě návratu se bojí lidí, kteří zabili jeho otce, mohou zabít i žalobce. Policie nepomůže, je na straně strýce, který má kontakty na politiky a uplatil policii. Na nadřízené by se obrátit mohl, matka u nějakého vysokého funkcionáře policie kdysi byla, řekli jí, že s tím něco udělají, ale nic se neděje. Problém nelze řešit přestěhováním, bratranec je členem gangu, žalobce by měl stále strach. Obává se jen uvedených dvou osob, ne státních orgánů. S matkou je v kontaktu. Výši trestů za vraždu v X nezná, možná lze dostat trest smrti. Měl cestovní doklad a turistické vízum do Dubaje, které zařídil převaděč. Problémy při vydání cestovních dokumentů ani v souvislosti s opuštěním vlasti neměl. Jeho ekonomická situace byla před odjezdem z vlasti dobrá. Finančně rodině pomáhal. Matka má vdovský důchod a pronajímá půdu. Peníze žalobce domů neposílá. Pokud by se do X vracel, bude pracovat v zemědělství, ale bojí se. O mezinárodní ochranu v Srbsku nežádal, převaděč rozhodl, že jej pošle sem. Nevěděl, kde tam měl žádat o azyl, to vše znal právě převaděč. Následně žalobce nic nedoložil.

18. Ve spise je založena Informace Australské vlády – X – Zpráva o zemi Ministerstva zahraničních věcí a obchodu (DFAT), Překlad vybraných částí, ze dne 29. 9. 2023, přeložené dne 5. 2. 2024. Z této zprávy plyne, že korupce je v zemi obecně rozšířeným jevem (včetně justice i policie), byla zřízena specializovaná instituce X, výskyt korupce se snižuje se zaváděním elektronických automatizovaných transakcí, kdy nové podoby automatizace vyžadují skenování otisků prstů a šifrování mezi koncovými body. Tento systém nicméně nebyl dosud zaveden všude a k úplatkům se lze uchýlit tehdy, když byrokracie funguje pomalu a svévolně, například v případě justice nebo policie, míra korupce se liší mezi svazovými státy. Domovský stát žalobce je největší demokratickou zemí na světě s parlamentní formou vlády, volby jsou svobodné, X je signatářem většiny základních

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

mezinárodních úmluv o lidských právech, v roce 1993 byla zřízena Národní komise pro lidská práva (NCHR), jejíž mandát je v oblasti lidských práv velmi široký. Policejní činnost je odpovědností svazových států. Mnoho X se na policii neobrátil, i když se stanou obětí trestného činu, lidé se zdráhají na tuto složku spoléhat. Je dost dobře možné, že ten, kdo se na policii obrátil, dal úplatek, aby konala. Klíčovým aspektem je tzv. první informační zpráva, která se sepisuje ze všeho nejdříve a je i podmínkou pro to, aby mohlo být zahájeno trestní stíhání. Policisté tuto zprávu často nezaevidují, a postupují tak svévolně. Pokud zpráva není zaevidována, dotyčný trestný čin není vyšetřován a nebudou dostupné prostředky nápravy. Pokud po dané osobě pátrá jiný svazový stát, budou spolu orgány komunikovat, ale neexistuje tu povinnost vydat osobu za účelem trestního stíhání do jiného svazového státu. Soudnictví je oddělené od zbylých dvou složek moci, do jisté míry rovněž trpí korupcí, některé venkovské komunity mají vlastní neoficiální justiční systém, který v těchto společenstvích požívá větší důvěry a je méně náchylný ke zkorumpovanosti. Neexistují překážky bránící vnitřnímu přesídlení, tento druh migrace má dlouhodobou tradici. Většinou se osoby stěhují v rámci svazového státu. Není známo, že by se s navrátilci zacházelo méně příznivě nebo byli nějak diskriminováni.

19. Dne 7. 8. proběhlo seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí. S jejich obsahem se žalobce seznámit nechtěl, doplnění nenavrhl, další skutečnosti nebo tvrzení pro posouzení žádosti podstatné neuvedl.
20. V napadeném rozhodnutí ze dne 4. 11. 2024 žalovaný shledal, že tvrzeným důvodem žádosti je legalizace pobytu v ČR, neboť na území vstoupil nelegálně, do X se odmítá vrátit kvůli možným problémům ze strany strýce a bratrance. Dospěl k závěru, že žalobce nebyl pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu ani z toho nemá důvodnou obavu ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, výhrůžky bratrance nejsou motivovány žádným z taxativně stanovených důvodů. Na stranách 4 -5 poukázal na řadu rozporů ve výpovědích žalobce, např. ohledně toho, zda bylo či nebylo s bratrancem vedeno soudní řízení, zda byl zadržen, kdo učinil oznámení na policii (zda žalobce či jeho rodina), zda policie konala po oznámení žalobce o vyhrožování, a další, žalobce přitom dostal se k rozporům vyjádřit, avšak příliš je neosvětlil. Výpověď žalobce tak hodnotil jako nevěrohodnou a účelově uvedenou cílenou čistě na legalizaci pobytu. Pokud by problémy byly tak palčivé, mohl o mezinárodní ochranu žádat již v Srbsku, kde pobýval legálně. Neshledal důvody k udělení humanitárního azylu. Dále uvedl, že žalobci nesvědčí žádný z důvodů pro udělení doplňkové ochrany, přitom vycházel z výpovědi žalobce a ze zprávy o zemi původu. K důvodům dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu uvedl, že žalobce ve vlasti neměl žádné konkrétní problémy se státními orgány či bezpečnostními složkami, natož v rovině mučení, ani nebyl ve vlasti trestně stíhán, ze strany orgánů státu mu vážná újma nehrozí, z vlasti vycestoval bez problémů na základě vystaveného pasu. K obavám z jednání strýce či bratrance uvedl, že pokud by k uvedenému neadekvátnímu jednání skutečně došlo, má možnost se obrátit s žádostí o pomoc na orgány domovské země. Pouze skutečnost, že by mu tyto orgány pomoc neposkytly či odmítly, a po neúspěšném dovolání se k vyšším instancím, by se žalovaný zabýval hodnocením tohoto vyjádření žalobce. Hrozbu vážné újmy tak neshledal. Žalobci nehrozí ani újma na životě či zdraví z důvodu ozbrojeného konfliktu.

VII. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

21. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů ve smyslu ust. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

22. Při jednání žalobce setrval na svém stanovisku, o listinách, které navrhoval k důkazu, uvedl, že má k dispozici pouze jejich kopie, příbuzní z X mu je poslali vyfoceně přes mobilní telefon, překlady pořídil jeho právník. Dříve nevěděl, kde se listiny nacházejí, nyní mu je poslal jeho bratranec. Navrhoval, aby soud žalobě vyhověl, neboť jeho život je ohrožen. Žalovaný s žalobou nesouhlasil, odkázal na své vyjádření k žalobě a k jejímu doplnění.
23. Soud při jednání doplnil dokazování, kdy žalobce s doplněním žaloby ze dne 5. 6. 2025 předložil soudu určité listiny k podpoře svých tvrzení a následně doplnil jejich překlady do češtiny. Soud k tomu uvádí, že se nejednalo o originály listin, ale o pouhé nekvalitní kopie, což může vzbuzovat jisté pochybnosti ohledně jejich autenticity. Žalobce pak předložil soudu prostý překlad těchto listin do českého jazyka. Dále je třeba konstatovat, že žalobce obecně byl povinen tyto dokumenty předložit již ve správním řízení, neboť pocházejí již z roku 2023. Přes tyto deficity soud tyto dokumenty k důkazu pro úplnost a vyloučení všech pochybností provedl, jde o listiny na č.l. 27-33 a č.l. 38-43 soudního spisu.
24. Jedná se o úmrtní list ze dne 23. 5. 2023 vystavený vládou státu X, dle kterého pan X zemřel dne 4. 5. 2023 v místě X. Dále jde o kopii dopisu ze dne 10. 11. 2023 soudu prvního stupně v místě X, kde je uvedena pouze řada jmen různých osob, zřejmě účastníků na dvou stranách, kdy u položky 10 je uveden X syn; jinak z tohoto dokumentu soud z hlediska projednávané věci nezjistil vůbec nic. Žalobce dále předložil svědeckou výpověď svědka pana X, která není datovaná a není uvedeno místo pořízení, dle této výpovědi svědek je obyvatel vesnice X, pracuje v zemědělství, je sousedem pana X, pan X žije ve stejné vesnici a má spor o pozemky se svým strýcem panem X z téže vesnice, dne 4. 5. 2023 X matka X a jeho otec X pracovali na svém poli, poté přišel jeho strýc X, jeho dva synové a další a přiměli X přestat s prací na poli, když se proti tomu X a jeho rodina bránili, rozpoutali rvačku s rodiči X. X rodiče silně oponovali a bránili se, ale během rvačky otec X utrpěl vážné zranění hlavy, poté, co byl vážně zraněn, útočníci utekli z pole a pan X otce odvezl do nemocnice na ošetření, X otec zemřel během léčby v nemocnici, svědek byl přítomen na místě činu v době incidentu a viděl incident na vlastní oči, dle svědka toto vytvořilo v X rodině atmosféru strachu a kvůli strachu z dalšího napadení X uprchl do zahraničí, spor o pozemek stále trvá a v X je jeho život v ohrožení. Žalobce předložil též svědeckou výpověď svědka pana X, která není datovaná a není uvedeno místo pořízení, je zcela identická, jako výpověď pana X.
25. Pokud jde o dokument z jiného trestního řízení bratrance, který žalobce rovněž původně navrhl k důkazu, žalobce na jeho provedení netrval vzhledem k tomu, že v něm údajně jméno bratrance nefiguruje (ani jej soudu nepředložil).
26. Soud dále provedl k důkazu Informaci OAMP ze dne 24. 7. 2025 Ochrana proti jednání soukromých osob, který byl dle úvodní informace vypracován v souladu se Zprávou Agentury EU pro azyl a metodologii informací o zemích původu. Dle této zprávy v případě neadekvátního či nezákonného jednání je možné se obrátit na policii, soudní orgány a další příslušné státní i nestátní instituce, trestní oznámení je možné podat osobně na místní policejní stanici, přičemž v některých svazových státech je dostupná rovněž možnost podání prostřednictvím online platformy. X soudnictví je formálně nezávislé a vláda jeho Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

nezávislost obecně respektuje. Významným orgánem v oblasti ochrany práv je také Národní komise pro lidská práva, která působí jako nezávislý vyšetřovací a poradní orgán odpovědný parlamentu. V zemi dále aktivně působí řada domácích i mezinárodních neziskových organizací, jejichž činnost je vládou obecně respektována.

27. *Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.*
28. *Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
29. *Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) trest smrti nebo poprava, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.*
30. Soud se nejprve zabýval otázkou věrohodnosti výpovědi žadatele, kdy dle žalobní námitky rozpory ve výpovědích nejsou natolik zásadní, aby odůvodnily závěr o nevěrohodnosti žalobce. S touto námitkou se soud neztotožnil.
31. V dané věci primárním důvodem nevyhovění žádosti žalobce o mezinárodní ochranu byla shledaná nevěrohodnost jeho výpovědi. K tomuto závěru dospěl žalovaný na základě úvah vyličených podrobně na str. 4 - 5 napadeného rozhodnutí, přičemž soud toto odůvodnění považuje za přesvědčivé, detailní, logické a mající oporu ve správním spisu. V řízení před soudem pak žalobce tuto nevěrohodnost svými tvrzení a navrženými důkazy ještě posílil. Konceptem věrohodnosti výpovědi se ve své judikatuře Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) opakovaně zabýval, v rozsudku ze dne 27. 9. 2024, č. j. 5 Azs 144/2024-31, uvedl, že „[o]tázka věrohodnosti tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu je z hlediska rozhodování o jejím udělení naprosto zásadní. Při posuzování věrohodnosti je tedy třeba postupovat velmi uvážlivě, přestože platí, že základní rámec posouzení vytváří žadatel sám svojí výpovědí. Žadatel nese břemeno tvrzení, které je dále ve vzájemné interakci se správním orgánem rozvíjeno a doplněno i břemenem důkazním. V aplikační praxi se v tomto směru hovoří o tzv. sdíleném důkazním břemeni, neboť je rozloženo mezi žadatele a správní orgán. Prokazovat jednotlivá fakta je povinen primárně žadatel (byť především vlastní věrohodnou výpovědí), nicméně správní orgán je povinen zajistit k dané žádosti o mezinárodní ochranu maximální možné množství důkazů, a to jak těch, které vyvracejí výpověď žadatele, tak těch, co ji podporují.“ V rozsudku ze dne 21. 12. 2005, č.j. 6 Azs 235/2004-57, NSS dovodil, že „[n]ení povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují.“ K tomu rovněž viz rozsudek NSS ze dne 10. 12. 2021, č.j. 5 Azs 19/2020-45.

32. Žalovaný provedl se žalobcem dva pohovory, v rozhodnutí poukázal na zásadní rozpory v tvrzeních žalobce, které se vyskytly v podstatě ve všech významných bodech jeho výpovědi. Soud k tomu konstatuje, že první rozpor vzniká již ohledně incidentu na poli, neboť při pohovoru dne 13. 6. 2024 žalobce výslovně vypověděl, že nebyl přítomen při zabití jeho otce a otce našli sousedé pracující na poli, avšak dle předložených svědeckých výpovědí žalobce dne 4. 5. 2023 při popsání incidentu, kdy mělo dojít ke zranění otce, pracoval s rodiči na svém poli, tedy byl přítomen. Další nesrovnalosti vznikly ohledně nahlášení na policii, neboť žalobce dne 27. 7. 2023 a dne 13. 6. 2024 dvakrát výslovně uvedl, že vraždu nahlásil on (27. 7. 2023 *„Když jsem tam šel poprvé, tak byli laxní..“*; 13. 6. 2024 *„Ano, obrátil jsem se na policii. Po vraždě mého otce jsem kontaktoval policii.. Ano, sepsali protokol, když jsem nahlásil vraždu mého otce.“* Nicméně, rovněž dne 13. 6. 2024 v rozporu s tím vypověděl, že vraždu na policejní stanici nahlásila jeho rodina v den vraždy a on tam nebyl, tento rozdíl nijak přesvědčivě nevysvětlil. Další rozpory vznikly ohledně tvrzeného konání policie, neboť dne 27. 7. 2023 žalobce uvedl, že když přišel nahlásit vyhrožování bratrance jeho osobě (tedy se na policii dostavil podruhé), policie bratrance zatkla, on je teď ve vězení, probíhá soud, ale zatím nebyl odsouzen. Oproti tomu dne 13. 6. 2024 vypověděl, že když šel oznámit vyhrožování, policie nesepsala ani protokol, trestní stíhání bratrance nebylo zahájeno, nebylo žádné řízení, policie nic nedělala. Tento rozpor nevyjasnil ani v žalobě, kde opět rozdílně uvedl, že sice bratranec byl zadržen, ale byl propuštěn na kauci. Dále, v podání ze dne 5. 6. 2025 soudu sdělil další verzi uvedeného, a sice, že trestní řízení ve věci vraha (bratrance) bylo vedeno, žalobce však nemá dokumenty k dispozici. Vysvětlení těchto diametrálních rozporů by neposkytovala ani případná záměna pojmů „zadržení“ a „uvěznění“. Konzistentní žalobce nebyl ani ohledně důvodu, pro který policie údajně ve věci vraždy nekonala, neboť dne 13. 6. 2024 uvedl, že policie nezahájila trestní stíhání bratrance kvůli nedodání pitevní zprávy rodinou, poté však opět jinak uváděl, že policie nic nedělala kvůli úplatkům od strýce a jeho kontaktům na politiky. Žalovaný přitom dal žalobci možnost tyto rozpory vyjasnit, k tomu však nedošlo, a neučinil tak ani v žalobě. Jako adekvátní vysvětlení nelze přijmout obecnou žalobní námitku, že do kvality informací sdělených při pohovoru mohou zasahovat různé faktory, když žalobce žádné konkrétní faktory relevantní pro jeho případ nepopsal.
33. Lze tedy souhlasit se závěrem žalovaného, že výpověď žalobce byla celkově nevěrohodná, nejednalo se přitom o pouhé dílčí minoritní rozpory, ale o zásadní body jeho azylového příběhu. Z této výpovědi tak nelze za mít za prokázané ani podstatné okolnosti, o které žalobce svou žádost opíral, tedy vraždu otce bratrancem, vyhrožování bratrance žalobci, nečinnost policie vzhledem k nezákonnému jednání bratrance.
34. Tyto nejasnosti neodstranily ani listiny, které žalobce předložil soudu k důkazu, neboť z nich (za předpokladu, že by se vůbec jednalo o autentické důkazy) vyplývá nejvýše to, že otec žalobce zemřel dne 4. 5. 2023, čemuž předcházel incident na poli (rvačka), při které byl otec zraněn do hlavy. Dle svědeckých výpovědí sice rvačku vyvolali strýc žalobce a jeho synové, nicméně nevyplývá z nich, že by otec byl zabit úmyslně některou osobou a už vůbec z nich nevyplývá, že by touto osobou měl být bratranec žalobce. Není tedy ani jasné, jak přesně k úmrtí otce došlo a co bylo jeho příčinou.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

35. Otázka hodnověrnosti výpovědi žadatele je z hlediska rozhodování o udělení mezinárodní ochrany ve většině případů zcela zásadní, neboť jak dovodil NSS ve svém rozsudku ze dne 30. 6. 2010, č. j. 9 Azs 17/2010-193: „...otázka věrohodnosti tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu je svým způsobem neuralgickým bodem celého procesu rozhodování o udělení mezinárodní ochrany, neboť zcela zásadním způsobem ovlivňuje další postup ve věci, jakož i její konečný výsledek.“ Právě na základě výsledku tohoto posouzení by žalovaný případně následně zjišťoval, zda by žalobci skutečně mohlo hrozit pronásledování či vážná újma ve smyslu zákona o azylu.
36. Žalobce nijak nezpochybňoval vypořádání důvodů dle § 12 a § 14 zákona o azylu, v žalobě namítal pouze nesprávné vypořádání doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.
37. Vzhledem k tomu, že žalovaný považoval azylový příběh žalobce za nevěrohodný, a tedy jej vyvrátil, nemusel se již podrobně zabývat možnými riziky a možnostmi vnitrostátní ochrany žalobce v zemi původu. K tomu viz usnesení NSS ze dne 21. 3. 2023, č. j. 5 Azs 35/2022-29: „za situace, kdy byla hodnověrnost vyličeného azylového příběhu stěžovatele zpochybněna jako celek, nemá smysl se zabývat hypotetickou otázkou, zda by v případě, pokud by se o hodnověrnou výpověď jednalo, byly splněny podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu či pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.“ Žalovaný však přesto na podkladě zpráv o zemi původu možnosti vnitrostátní ochrany proti nezákonnému jednání soukromých osob zkoumal, přičemž shledal, že taková ochrana je v zemi původu dostupná.
38. Soud připomíná, že v případě jednání soukromých osob musí žadatel nejprve využít všech prostředků ochrany, které nabízí jeho domovský stát, přičemž potenciální důvod k udělení mezinárodní ochrany by mohl nastat teprve tehdy, kdyby ochrana v zemi původu selhala nebo byla nedostatečná. K tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 6 Azs 8/2003 – 44: „Neučinil-li stěžovatel žádné kroky k využití všech prostředků, které právní řád v zemi jeho původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze učinit závěr, že by mu taková ochrana nebyla poskytnuta, případně že by mu sice poskytnuta byla, ale neúčinně“. Dle rozsudku NSS ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004 – 41: „aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany.“ Soud též odkazuje na rozsudek NSS ze dne 12. 10. 2023, č. j. 18 Az 29/2023-30, podle kterého „v případě soukromých osob jako původců pronásledování nebo vážné újmy musí přistoupit k samotnému pronásledování také záměrná nečinnost státních orgánů či jejich neschopnost poskytovat ochranu před původci pronásledování.“ Vyhrožování ze strany soukromých osob nelze považovat za pronásledování, pokud politický systém dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů (rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2003, č. j. 4 Azs 38/2003-36). Potíže se soukromými osobami tedy mohou zakládat azylově relevantní důvod pouze v případě, že státní orgány nejsou schopny nebo ochotny zajistit proti takovému jednání odpovídající ochranu.
39. V daném případě byla výpověď žalobce shledána nevěrohodnou, což se vztahuje i na tvrzení, dle kterého policie v případě přijatého oznámení o výhrůžkách nesešla protokol a nijak nekonala (neboť i k tomu žalobce uváděl protichůdné informace). Ostatně dle posledního vyjádření žalobce v podání ze dne 5. 6. 2025 s bratrancem bylo vedeno trestní řízení, a to jak ve věci vraždy, tak ohledně jiné jeho trestné činnosti. Nelze tak vycházet z toho, že by policie v konkrétním případě žalobce již odmítla konat, jak je to pro některé případy popisováno v Informaci Australské vlády. Obecně tato zpráva uvádí, že X je
- Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

demokratickým státem, kde je zakotvena ochrana lidských práv, jako prostředky státní ochrany jsou uvedeny policie a justice. Dle Informace OAMP ze dne 24. 7. 2025 Ochrana proti jednání soukromých je v zemi původu dostupná ochrana proti jednání soukromých osob, je možné se obrátit na policii, soudní orgány a další příslušné státní i nestátní instituce, soudnictví je nezávislé a v zemi působí i řada neziskových organizací. Žalobce ke zprávě namítal, že jde pouze o oficiální zprávu, v praxi je však justice i policie zkorumpovaná a jedná v zájmu vlivných lidí. Soud nezpochybňuje, že Informace Australské vlády problémy týkající se korupce popisuje, nicméně to neznamená, že by prostředky ochrany nebyly vůbec dostupné. Podle Informace OAMP ze dne 24. 7. 2025, která byla zpracována na základě renomovaných zdrojů, ochrana proti jednání soukromých osob obecně dostupná je. Ohledně žalobce pak nelze konstatovat, že by tato ochrana již v jeho případě selhala.

40. I kdyby tedy žalobce skutečně byl ohrožen nezákonným jednáním ze strany soukromých osob, má možnost se obrátit na vnitrostátní orgány v zemi původu. O situaci, kdy není možné nebo účelné trvat na předchozích pokusech domoci se ochrany v zemi původu ve smyslu žalobcem zmiňovaného rozsudku NSS ze dne 9. 2. 2010, č.j. 6 Azs 74/2009-51, se nejedná. Nadto je třeba dodat, že je zde dána i možnost vnitřního přesídlení v rámci X, kdy dle Informace Australské vlády tato možnost není v zemi nijak omezována a jde o běžnou záležitost.
41. S ohledem na výše uvedené se tak jeví jako adekvátní i ta část odůvodnění žalovaného, kde se zabývá účelovostí podané žádosti a odkazuje na možnost legalizace pobytu dle zákona o pobytu cizinců. Žalovaný totiž žádost žalobce z hlediska jejího meritů řádně vypořádal, tvrzení žalobce nepovažoval za azylově relevantní a popsal, jaké znaky účelovosti v jednání žalobce spatřuje. Ani tuto námitku tak neshledal soud důvodnou.
42. S ohledem na shora uvedené soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
43. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 31. října 2025

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.